

Pünkösdi ünnepi konceptus

Legátusi ajánlólevél

*„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel!
azt mondja a Seregeknek Ura.” (Zak 4,6b)*

Jeruzsálemben, a parlament (Kneszet) épületével átellenben, ott áll Izrael állami szimbóluma, a hétágú gyertyatartó (menóra). Ennek kicsinyített és stilizált mása minden zsidó család hajlékában központi helyen látható. A Jeruzsálemet felkereső turisták is előszeretettel hoznak haza egy ilyen menórát, amely szüntelen emlékeztet és figyelmeztet arra, amit a Zakariás által meghallott angyali szózat szorosán és elválaszthatatlanul hozzákapcsolt ehhez a szimbólumhoz. Arra, hogy „nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel”. Ha leválasztjuk a szimbólumról ezt az isteni kijelentést, megüresedik az. Zakariásnál már maga a látvány is gazdagabb. Ő az arany gyertyatartó jobb és bal oldalán egy-egy olajfát is lát, amelyek öntik magukból az aranyat (Zak 4,11–12). „Ezek ketten az olajjal felkenettek, akik az egész föld Ura mellett állnak.” (Zak 4,14) A főpap és a király állnak tehát ott, mint a vallási és állami élet megszemélyesítői. Ha mindkét oldal képviselője az egész föld Ura mellett áll(na), akkor nemcsak képszerűen, hanem tényszerűen is megvalósul(na) az, hogy „nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel”.

Egyetemesen is ebben van a világ lehetősége, és szűkebb pátriánk számára is ez kínál boldogító távlatot, biztos jövőt. Ennek érdekében mind a közéleti (politikai), mind a vallási (egyházi) élet oldalán fel kell hangosítanunk ezt az isteni szózatot: „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel!” Csak Isten pártján állva lehet kiszabadulni a hatalmi és erőpolitikai büvkörből. Az egész föld Ura mellett állva, a kettő, a politika és a vallás, nemcsak szemfényvesztő és megtévesztő mutatványként, hanem ténylegesen is egymás mellé kerül(het), mert mindkettőt a közélet szolgálatára rendelte Isten. Ha erről valamelyik oldal megfélekedzik, akkor Isten Lelke helyett az erő(szak)é és hatalmaskodásé lesz a vezényszó, és ennek eredményeit az ember ma sem tudja feledni, sőt elevenbe vágóan érzi. A választások évében erre is figyelmeztessen az arany gyertyatartó és az ahhoz kötött mennyei jelmondat! Lehetne ez akár választási jelszónk is, mert, ha komolyan vennők, és nem erőszakkal és hatalmaskodással, hanem Isten Lelkével akarnók a folytatást, egészen biztos, hogy az igazi nyertes maga az ember lenne. Ennek a kicsiny, sokszor kicsúfolt kezdetnek a reményteljes folytatásában igazi áldások és örömök forrása fog felfakadni, közhaszonra (Zak 4,10a).

Pünkösöd ennek a lehetőségét jelenti. Lehet Isten Lelkével tervezni, dolgozni és élni, mert Ő mindenkinek felkínálja és adja a Lélek ajándékát. A Szentlélek

más minőségű ereje és hatalma azoké lesz, akik azt Istentől „szívbeli fohászokká sokkal szüntelenül kérik, és ezért Neki hálát adnak”(Heidelbergi Káté 116.). Kérjük hát együtt és egyenként ezt a Léket, hogy beszédünk és prédikálásunk ne emberi bölcsesség hitető beszédeiben, hanem Léleknek és erőnek a megmutatásában álljon! (1Kor 2,4) Ahol ez a Lélek megjelenik, ott nyomot hagy, mondja Ravasz László. Nyomában az emberek Isten fiaivá válnak, az Isten fiainak megjelenését pedig sóvárogva várja a világ (Róm 8,14.19).

Lelkészképző intézetünk pünkösdi küldötteit is várjátok sóvárogva, és imádkozó szívvel! Az általuk vitt és tovább adott próféta szó nem ember akaratából származó, hanem a Szent Lélektől indítva szólnak az Isten elhívott emberei (2Pt 1,21). Akkor, amikor őket a gyülekezetek szeretetébe ajánljuk, azt kívánjuk nektek, kedves testvéreink, hogy a Lélek gyümölcseiből bőségesen részesüljete. A szeretet, az öröm, a béke, a békétűrés, a szívesség, a jóság, a hűség, a szelídség, a mértékletesség (Gal 5,22) tegye áldottá és gazdaggá pünkösdi ünneplésedeteket és egész életeteket.

Kolozsvárt, 2004 pünkösdjén.

A Teológiai Intézet tanári karának nevében:

Kelemen Attila
lelkinevelő tanár

A Bábel-tünetegyüttes kérdése nem is a soknyelvűség, hanem a „sokfűlűség”. Ezt a pünkösdi történet igazolja, ahol egyáltalán nem volt baj, hogy az apostolok „kezdték *szólni* más nyelveken”, mert ennek ellenére hangzott el a bizonyágtétel: „*halljuk*, amint szólják a mi nyelvünkön az Istennek nagyságos dolgait” (ApCsel 2,4 és 11). A közlés által megvalósuló közösség és a közösségben megvalósuló közlés... a Lélek munkája. Hogy ez túl biblikus és túl elvont megfogalmazás? Lehet, de nekünk keresztyéneknek semmit sem szabad lealkudni ebből az igényből.

Kozma Zsolt: Istennek egy nemzetét felismerni magunkban. *Határtalan hazában*. EKE 2000.